

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola devátá Skrýš

Všechno se zdálo být zpomalené, rozmazané. Harry s Hermionou vyskočili a vytáhli své hůlky. Plno lidí si teprve nyní začalo uvědomovat, že se něco děje, hlavy se stále ještě otáčely k teď už mizejícímu stříbrnému rysovi. Ticho se ve studených vlnách rozlévalo z místa, kam Patron dopadl. Pak někdo zakřičel.

Harry a Hermiona se vrhli do panikařícího davu. Hosté prchali všemi směry, mnoho se jich přemísťovalo a ochranná zaklínadla kolem Doupěte selhávala.

„Rone!” volala Hermiona. „Rone, kde jsi?”

Když se prodírali přes taneční parket, Harry uviděl, jak se v davu objevují maskované postavy v pláštích. Pak si všiml Lupina s Tonksovou, jejich zdvižených hůlek a slyšel je oba zakřičet: „*Protego!*“ – zvolání vzápětí následované ze všech stran...

„Rone! Rone!” volala napůl plačky Hermiona, zatímco ji i Harryho brzdili vystrašení hosté. Harry ji popadl za ruku, aby si byl jistý, že se nerozdělí, když tu jim nad hlavou prosvištěl paprsek světla. Neměl ponětí, jestli šlo o ochranné kouzlo nebo něco zlověstnějšího...

A najednou tu byl Ron. Uchopil Hermionu za volnou ruku a Harry cítil, jak se na místě otočila. Zrak a sluch měl přidušený dotírající tmou. Jediné, co cítil, když byl skrz prostor a čas tažen pryč od Doupěte, pryč od Smrtijedů a dost možná i pryč od samotného Voldemorta, byla Hermionina ruka...

„Kde to jsme?“ uslyšel Ronův hlas.

Harry otevřel oči. Na chvíli si pomyslel, že svatbu vůbec neopustili. Pořád byli obklopeni lidmi.

„Tottenham Court Road,” vydechla Hermiona. „Pojďte, hlavně pojdte, musíme najít místo, kde se můžete převléct.“

Harry ji poslechl. Napůl šli, napůl běželi širokou tmavou ulicí lemovanou zavřenými obchody a přečpanou lidmi, kteří vyrazili za noční zábavou. Nad hlavou se jim mihotaly hvězdy a poblíž rachotil dvouposchodový autobus. Neunikli pozornosti skupinky bujarých násosků, kterou míjeli, protože Harry a Ron měli pořád na sobě slavnostní hábity. „Hermiono, nemáme se do čeho převléct,” stěžoval si Ron, když se při pohledu na něj nějaká mladá žena chraplavě rozesmála.

„Proč jsem si jen nevzal neviditelný plášť?” povzdechla si Harry a v duchu proklínal svou vlastní hloupost. „Vloni jsem ho měl pořád u sebe...”

„To je v pořádku. Mám plášť i věci pro vás pro oba,” řekla Hermiona, „jen se zkuste chovat normálně než – tohle bude stačit.“

Vedla je boční ulicí a pak dál do úkrytu tmavé uličky.

„Když říkáš, že máš plášť a oblečení...” začal Harry a mračil se na Hermionu, která nenesla nic kromě své malé koráلكové kabelky, ve které se teď přehrabovala.

„Á, tady jsou,” usmála se Hermiona a k Harryho a Ronovu naprostému překvapení vytáhla džínny, triko, kaštanově hnědé ponožky a nakonec stříbřitý neviditelný plášť.

„Jak se kruci...?”

„*Skrytá bezednost,*” prohodila Hermiona. „Je to náročné kouzlo, ale myslím, že jsem to zvládla. Každopádně se mi sem podařilo naskládat všechno, co potřebujeme.” Trochu zatřásla křehce vypadající kabelkou. Znělo to, jako když se skladištěm převalují těžké věci. „Sakra, to musí být knihy,” povzdechla si, „a to jsem je měla všechny srovnané podle předmětu... No nic... Harry, vezmi si raději neviditelný plášť. Rone, pospěš si a převleč se...”

„Kdy jsi všechno tohle udělala?” zeptal se Harry, zatímco si Ron svlékal hábit.

„Říkala jsem ti to v Doupěti. Důležité věci mám sbalené už několik dní pro případ, že bychom

museli rychle zmizet. Tvůj batoh jsem přibalila dneska ráno Harry, hned jak ses proměnil... Měla jsem takový pocit...“

„Jsi opravdu úžasná,“ poznamenal Ron a podal jí složený hábit.

„Děkuji,“ začervenala se Hermione a vykouzčila drobný úsměv, když strkala hábit do kabelky. „Prosím Harry, obleč si ten plášť!“

Harry si přehodil neviditelný plášť kolem ramen, stáhl si jej přes hlavu a zmizel z očí. Teprve si začal uvědomovat, co se stalo.

„Ostatní – všichni na svatbě...“

„Tím se teď nemůžeme trápit,“ zašeptala Hermione. „Oni jdou po tobě Harry a všechny jen víc ohrozíme, když se tam vrátíme.“

„Má pravdu,“ souhlasil Ron, který zřejmě tušil, ačkoliv nemohl vidět, jak se tváří, že se Harry bude chtít hádat. „Byla tam většina Řádu, dají na všechny pozor.“

Harry přikývl, pak si ale uvědomil, že ho nevidí a raději řekl nahlas: „No jo,“ ale myslel na Ginny a strach mu v žaludku bublal jako kyselina.

„Tak pojd'te, myslím, že teď musíme zůstat v pohybu,“ popohnala je Hermione.

Vrátili se postranní uličkou zpět na hlavní třídu v místech, kde na protější straně zpívala skupinka chlapíků vrávorajících po chodníku.

„Jen tak ze zvědavosti, proč zrovna Tottenham Court Road?“ zajímal se Ron.

„Nemám ponětí, prostě mě to napadlo. Ale jsem si jistá, že v mudlovském světě jsme ve větším bezpečí. Není to zrovna místo, kde by nás čekali.“

„To je fakt,“ připustil Ron a rozhlédl se kolem, „ale nepřipadáš si tu trochu moc na ráně?“

„A kam jinam?“ zeptala se Hermione a příkrčila se, když na ni muži z druhé strany ulice začali pískat. „Těžko si můžeme zamluvit pokoje u Děravého kotle ne? A Grimmauldovo náměstí je taky mimo, když se tam může dostat Snape... Možná bychom to mohli zkusit u mých rodičů, je ale možné, že se ukážou i tam... Ach jo, kdyby tak chtěli být zticha!“

„Jak je, pusó?“ zahalekal nejopilejší muž na protějším chodníku. „Nechceš se napít? Kašli na zrzouna a pojd' s náma na jedno!“

„Pojd'te si někam sednout,“ navrhla rychle Hermione, protože Ron už už otvíral pusú a chystal se přes ulici taky něco křiknout. „Vida, tohle bude stačit, dovnitř!“

Byla to malá ošuntělá non-stop kavárna. Tenká vrstva tuku pokrývala melaminové desky stolů, ale aspoň tu bylo prázdno. Harry vklouzl do boxu první a Ron se posadil vedle něj naproti Hermioně. Ta seděla zády ke vchodu, což se jí ani trochu nelíbilo. Dívala se přes rameno tak často, že to vypadalo, jako když má tik. Harry neměl z toho, že zůstávají na místě, velkou radost. Pohyb mu poskytoval zdání cíle. Cítil, jak z něj pod pláštěm mizí poslední stopy po mnoholicném lektvaru, jeho ruce získávaly svou obvyklou délku i tvar. Vytáhl z kapsy brýle a nasadil si je.

Uplynula minuta, nejmýš dvě, když Ron začal: „Vlastně nejsme nijak daleko od Děravého kotle, je to jen na Charing Cross...“

„Rone, tam nemůžeme!“ zarazila ho okamžitě Hermione.

„Ale ne tam zůstat, jen zjistit, co se děje!“

„Ale vždyť my víme, co se děje! Voldemort ovládl ministerstvo, co ještě potřebujeme vědět?“

„No tak jo, byl to jen takový nápad!“ Rozhostilo se nepřijemné ticho. Přiloudala se k nim žvýkající servírka a Hermione objednala dvě cappuccina. Jelikož byl Harry neviditelný, vypadalo by to divně, kdyby objednala jedno i pro něj. Do kavárny vstoupila dvojice hřmotných dělníků, kteří se nasoukali do sousedního boxu. Hermione pokračovala šeptem.

„Měli bychom si najít nějaké klidné místo na přemístění a zamířit na venkov. Až tam budeme, můžeme poslat zprávu Řádu.“

„Takže umíš udělat mluvícího Patrona?“ vyptával se Ron.

„Trénovala jsem ho a řekla bych, že ano,“ odpověděla Hermione.

„No, pokud je to nepřivede do maléru, ačkoliv už je možná zavřeli. Bože, to je hnus,“ dodal Ron, když si usrkl zpěněné našedlé kávy. Servírka ho zaslechla a střelila po něm nevraživým pohledem, zatímco se loudala pro objednávku ke stolu nových zákazníků. Větší z dělníků, pořádně urostlý blondák, když si ho teď Harry prohlédl, ji mávnutím ruky poslal pryč. Vzurně zamrkala.

„Tak už pojďte, tuhle břečku pít nechci,“ řekl Ron. „Hermiono, máš mudlovské peníze na zaplacení?“

„Mám, vybrala jsem si celé stavební spoření, než jsem přijela do Doupěte. Vsadím se, že všechny drobné budou až úplně dole,“ povzdychla si Hermiona, když sahala pro svou korálkovou kabelku.

Oba dělníci udělali identické pohyby a Harry je nevědomky napodobil. Všichni tři vytáhli své hůlky. Ron, který si až s několikasekundovým zpožděním uvědomil, co se děje, se vrhl přes stůl a strhl Hermionu stranou na lavici. Síla kouzel smrtijedů roztránila obloženou stěnu v místech, kde ještě před chvílí byla Ronova hlava, ve stejnou chvíli, kdy stále ještě neviditelný Harry zakřičel: „*Mdloby na tebe!*“

Velkého blondátoho Smrtijeda zasáhl proud červeného světla do obličeje. V bezvědomí se sesul do strany. Jeho společník, nemaje ponětí, kdo kouzlo seslal, vypálil další po Ronovi. Ze špičky jeho hůlky vylétly lesklé černé provazy a spoutaly Rona od hlavy k patě. Servírka vykřikla a rozběhla se ke dveřím. Harry poslal další omračující zaklínadlo na Smrtijeda se zkroucenou tváří, ale toho kouzlo minulo, odrazilo se od okna a zasáhlo servírku, která se zhroutila před dveřmi.

„*Expulso!*“ zahřměl Smrtijed a stůl, za kterým Harry stál, vybuchl takovou silou, že ho to odhodilo na zeď. Cítil, jak mu hůlka vylétla z ruky a plášt se z něj svezl.

„*Petrificus totalus!*“ zaječela – jejich pohledům skrytá – Hermiona. Smrtijed se skácel vpřed jako socha a s křupavým žuchnutím dopadl do směsi zbytků porcelánu, stolu a kávy. Hermiona vylezla zpod lavice, vyklepávala si z vlasů kousky skleněného popelníku a celá se chvěla.

„*D-diffindo,*“ řekla a namířila hůlku na Rona, který zařval bolestí, protože měl najednou rozříznutá kolena, pod džínami bylo vidět hlubokou ránu. „Ale ne, moc se omlouvám Rone, třesou se mi ruce! *Diffindo!*“

Oddělené provazy odpadly. Ron se vydrápal na nohy a třel si ruce, aby se mu do nich vrátil cit. Harry zdvihl hůlku a přešel přes trosky až k lavici, kde ležel rozvalený blondatý Smrtijed.

„Měl jsem ho poznat, byl tam tu noc, co zemřel Brumbál,“ řekl Harry. Otočil nohou tmavšího Smrtijeda. Mužovy oči chvatně těkaly mezi Harry, Ronem a Hermionou. „To je Dolohov,“ poznal ho Ron. „Viděl jsem ho na starých plakátech ‚Hledá se...‘. A ten velký je myslím Thorfinn Rowle.“

„To je jedno, co jsou zač!“ vyjekla poněkud hystericky Hermiona. „Jak nás našli? Co budeme dělat?“

Její strach nějak dokázal pročistit Harrymu hlavu.

„Zamkni dveře,“ nařídil jí, „a ty Rone, zhasni světla.“

Zadíval se dolů na paralyzovaného Dolohova a rychle přemýšlel, zatímco cvakl zámek a Ron použil Zhasínadlo a ponořil kavárnu do tmy. Harry slyšel muže, který se předtím posmíval Hermioně, jak volá na jinou dívku v dálce.

„Co s nimi uděláme?“ zašeptal ve tmě Ron Harrymu a pak ještě o něco tišeji: „Zabijeme je? Oni by nás zabili. Zrovna byli na dobré cestě.“

Hermiona se otrásla a o krok couvla. Harry zavrtěl hlavou.

„Stačí, když jim vymažeme vzpomínky,“ navrhl Harry. „Bude to tak lepší, svedeme je ze stopy. Když je zabijeme, bude jasné, že jsme tu byli.“

„Ty jsi tu šéf,“ odpověděl Ron s velkou úlevou. „Ale paměťové kouzlo jsem nikdy nedělal.“

„Ani já ne,“ připojila se Hermiona, „ale teorii znám.“

Zhluboka a klidně se nadechla, namířila hůlku Dolohovovi na čelo a řekla: „*Obliviate.*“ Dolohovův pohled se okamžitě rozostřil a stal neurčitým.

„Bezva!“ pochválil ji Harry a poplácal po zádech. „Postarej se o toho druhého a o servírku, my s Ronem tu zatím uklidíme.“ „Uklidíme?“ ujišťoval se Ron a rozhlížel se po částečně zpustošené kavárně. „Proč?“

„Nemyslíš, že by jim mohlo být divné, kdyby se najednou probrali na místě, kde by to vypadalo jako po výbuchu bomby?“

„Hm, to asi jo ...“

Ron chvíli zápasil s hůlkou, než se mu ji podařilo vytáhnout z kapsy.

„Není divu, že ji nemůžu vytáhnout Hermiono, zabalilas mi staré džíny, jsou příliš těsné.“

„Ach, to mě mrzí,“ zasyčela Hermiona, zatímco táhla servírku pryč od oken. Harry ještě zaslechl, jak si pro sebe odříkává návrh, kam si Ron může hůlku strčit příště.

Jakmile byla kavárna v původním stavu, posadili Smrtijedy zpátky do jejich boxu a natočili tvářemi proti sobě. „Jak nás ale našli?“ zopakovala svou otázku Hermiona a přejížděla pohledem z jednoho nehybného muže na druhého.

Otočila se na Harryho: „Jak věděli, že tu jsme? Nemáš na sobě pořád Stopovací kouzlo? Co myslíš Harry?“

„Nemá,“ vložil se do toho Ron. „Stopovací kouzlo se zruší v sedmnácti letech, to je kouzelnický zákon, dospělý ho na sobě nemůže mít.“

„Jen podle toho, co víš,“ namítla Hermiona. „Co když Smrtijedi přišli na způsob, jak ho zakouzlit na sedmnáctiletého?“

„Ale Harry se k žádnému Smrtijedovi v posledních dvaceti čtyřech hodinách ani nepřiblížil. Kdo by na něj mohl Stopovací kouzlo znovu seslat?“

Hermiona neodpověděla. Harry si připadal označovaný, poskvrněný. Opravdu je Smrtijedi našli takhle?

„Když nemůžu čarovat já a ani vy nemůžete čarovat v mé blízkosti, tak pokud nechceme prozradit naši polohu...“ začal.

„...nerozdělíme se!“ zarazila ho rázně Hermiona.

„Potřebujeme bezpečné místo, kde se můžeme ukrýt,“ řekl Ron. „Mít dostatek času si všechno pořádně promyslet.“

„Grimmauldovo náměstí,“ rozhodl Harry.

Ron a Hermiona zůstali civět.

„Nebud' blázen Harry, Snape může dovnitř!“

„Ronův táta říkal, že tam na něj nachystali kletby – a i kdyby nezabraly,“ pospíšil si, než se Hermiona stihla začít hádat, „tak co? Přisahám, že by mi nic nebylo milejší než potkat Snapea!“

„Ale...“

„A kam jinam Hermiono? Je to nejlepší možnost jakou máme. Snape je jen jeden Smrtijed. Jestli mám na sobě ještě pořád Stopovací kouzlo, budeme jich mít v patách spoustu, ať půjdeme kamkoliv.“

Na to nedokázala odpovědět, ačkoliv na ní bylo vidět, že by moc ráda. Zatímco odemykala dveře kavárny, Ron stiskl Zhasínadlo, aby vrátil do kavárny světlo. A pak, když Harry napočítal do tří, sejmuli kouzla ze svých obětí a než se servírka nebo jeden ze Smrtijedů zmohli na víc než pouhé ospalé pohyby, Harry, Ron a Hermiona se na místě otočili a opět se propadli do houstnoucí tmy.

O chvíli později se Harryho plíce vděčně roztáhly a on otevřel oči. Stáli uprostřed známého malého omšelého náměstí. Vysoké, zanedbané domy na ně shlížely ze všech stran. Číslo dvanáct pro ně bylo viditelné, protože jim o jeho existenci řekl Brumbál, strážce jeho tajemství. Rozběhli se k domu, ale každých pár metrů se rozhlíželi, jestli je někdo nesleduje. Vyběhli po kamenných schodech a Harry jednou klepl na dveře hůlkou. Slyšeli řadu kovových cvaknutí a řinčení řetězu, pak se dveře se skřípěním otevřely dokořán.

Rychle přeběhli přes práh. Když za nimi Harry zavíral, starodávné plynové lampy se probudily k životu a vrhaly blikavé světlo po celé délce haly. Jak byly na všem pavučiny, obrysy hlav soch domácích skřítků vrhaly na schodiště podivné stíny a dlouhé tmavé závěsy zakrývaly portrét Siriusovy matky, vypadalo to tu jako obvykle strašidelně. Jediná věc, která nebyla na svém místě, byl stojan na deštníky v podobě trollí nohy. Ležel na zemi, jako by ho Tonksová zrovna převrhla.

„Řekla bych, že tu někdo byl,“ zašeptala Hermiona a ukázala na stojan.

„To se mohlo stát, když to tu rád opouštěl,“ polohlasně namítal vzadu Ron.

„Kde jsou ty kletby, které tu nastražili na Snapea?“ dumal Harry.

„Možná se spustí jen když se tu ukáže on?“ navrhl Ron.

Přesto zůstali stát na rohožce těsně u sebe, zády ke dveřím, příliš vystrašení než aby šli dál.

„Tak dobře, nemůžeme tu trčet navěky,“ odvážil se Harry a udělal krok kupředu.

„Severus Snape?“

Zašeptal ze tmy hlas Pošuka Moodyho, až všichni tři strachy uskočily vzad.

„My nejsme Snape!“ zachraptěl Harry, než se nad ním přehnalo něco jako studený vzduch a jazyk se mu v puse sroloval vzad, takže nemohl mluvit. Než si ale stihl do pusy sáhnout, jazyk se mu zase narovnal.

Zdálo se, že Ron i Hermiona prožili stejně nepříjemný pocit. Ron vydával řihavé zvuky, Hermiona koktala: „T-to m-musela b-být ja-jazykošm-šmodrchací k-kletba, co Pošuk nastražil na Snapea!“

Harry udělal opatrně další krok vpřed. Così se pohnulo ve stínu a než kdokoliv z nich stihl vydat hlásku, vystoupila z koberce na konci haly postava. Vysoká, prašně zbarvená a strašlivá. Hermiona zaječela a hned po ní paní Blacková, když se závěsy před jejím obrazem rozlétly do stran. Šedá postava k nim klouzala stále rychleji, vlasy do pasu, povlávající vous, propadlá pohublá tvář, prázdné oční důlky, děsivě známá a hrozivě pozměněná. Zdvihla vyzáblou ruku a ukázala na Harryho.

„Ne!“ zakřičel Harry a ačkoliv pozdvihl hůlku, žádné kouzlo ho nenapadlo. „Ne! To jsme nebyli my! My vás nezabili...“

Při slově *zabili* vybuchla postava v obrovském oblaku prachu. Harry se rozkašlal a slzícíma očima se začal rozhlížet po přátelích.

Hermionu uviděl schoulenou u dveří s rukama na hlavě, Ron, který se trásl od hlavy k patě, ji nešikovně plácal po rameni a uklidňoval: „Už je to v pořádku... Už je pryč...“

Prach vířil kolem Harryho jako mlha, pohlcoval modré světlo plynových lamp a paní Blacková dál ječela: „*Mudlovští šmejdi, špína, skvrny na cti, stopa hanby na rodu mých předků...*“

„SKLAPNI!“ zahřměl Harry, namířil na ni svou hůlku a za hlasité rány spršky červených jisker se závěsy zase zatáhly a umlčely ji.

„To ... to byl...“ fňukala Hermiona, zatímco jí pomáhal Ron na nohy.

„Jo,“ přikývl Harry, „ale to nebyl doopravdy on, že ne? Jen něco na vystrašení Snapea.“ Jestlípak to fungovalo, přemýšlel Harry nebo Snape zneškodnil strašlivou postavu stejně mimoděk, jako zabil opravdového Brumbála? Se smysly stále zjitřenými vedl Rona a Hermionu halou, napůl očekával, že se každou chvíli ukáže nová hrůza, ale až na myš běžící podél podlahové lišty, se nic dalšího nepohnulo.

Než půjdeme dál, měli bychom se myslím raději přesvědčit.“ zašeptala Hermiona, zdvihla hůlku a řekla: „*Homenum revelio.*“

Nic se nestalo.

„To nic, zrovna ses pořádně vyděsila,“ chlácholil ji Ron. „Co to vůbec mělo dělat?“

„Udělalo to přesně to, co jsem chtěla!“ odsekla Hermiona. „Tohle je kouzlo odhalující lidskou přítomnost a krom nás tu nikdo není!“ „*A Starého prašáka,*“ podotkl Ron a pohlédl na skvrnu na koberci, z které mrtvolná postava povstala.

„Pojďme nahoru,“ navrhla Hermiona a ustrašeně se podívala na stejné místo. Vedla je nahoru po vrzajících schodech do salonu v prvním patře.

Hermiona mávla hůlkou a zapálila staré plynové lampy. Pak, lehce se chvějíc v průvanu, který v místnosti panoval, se posadila na pohovku, ruce těsně přivinuté k tělu. Ron přešel k oknu a poodhrnul těžké sametové závěsy na každé straně o pěkný kus.

„Nikoho tam nevidím,“ hlásil. „A to by si jeden myslel, že pokud má Harry na sobě pořád Stopovací kouzlo, tak nás sledovali až sem. Já vím, že nemůžou dovnitř, ale – co je Harry?“

Harry vykřikl bolestí. Jeho jizva opět pálila, když něco zablesklo v jeho mysli jako jasné světlo na vodní hladině. Viděl velký stín a cítil vztek, který nebyl jeho vlastní, jak cloumá jeho tělem, násilně a krátce jako elektrický výboj.

„Co jsi viděl?“ zeptal se Ron a blížil se k Harrymu. „Viděl jsi ho u mě doma?“

„Ne, jen jsem cítil zlost... je opravdu rozzlobený...“

„Ale mohlo to být v Doupěti,“ řekl Ron hlasitě. „Co ještě? Viděl jsi ještě něco? Zaklínal někoho?“

„Ne, jen jsem cítil zlost... Nedokážu říct...“

Harry se cítil zmatený a otázky ho obtěžovaly. Hermiona to příliš nevylepšila, když se začala strachovat: „Zase ta jizva? Ale jak to? Myslela jsem, že tohle spojení se už přerušilo!“

„To ano, alespoň na nějakou dobu,“ potichu odpovídal Harry. Jizva ho pořád bolela a tak se mu špatně soustředilo. „M-myslím, že se to spojení začne vytvářet, kdykoliv se přestane ovládat. Ale tak to dřív...“

„Pak musíš uzavřít svou mysl!“ přerušila ho ostře Hermiona. „Harry, Brumbál nechtěl, abys to spojení využíval. Chtěl, abys ho přerušil, proto ses měl učit uzavírání! Jinak ti může Voldemort vkládat do mysli falešné obrazy, vzpomeň si...“

„Jo, já si to pamatuju, díky moc,“ procedil skrz zuby Harry. Nepotřeboval, aby mu Hermiona připomínala, že Voldemort už jednou přesně tohle spojení využil a nalákal Harryho do pastí. Ani na to, že to vedlo k Siriusově smrti. Přál si, aby jim býval byl neřekl, co právě viděl a cítil. Činilo to Voldemorta ještě děsivějším, jako kdyby se snažil do místnosti proniknout oknem. Bolest v jizvě stále zesilovala a on s ní bojoval. Bylo to jako překonat nutkání zvracet.

Obrátil se k Ronovi a Hermioně zády a předstíral, že si na zdi prohlíží starý gobelín s rodokmenem Blacků. Pak Hermiona opět vyjekla. Harry vytáhl hůlku, otočil se a uviděl stříbrného Patrona proletět oknem salonu a přistát na podlaze před nimi. Tam nabral podobu lasičky a promluvil hlasem Ronova otce:

„*Rodina v bezpečí, neodpovídejte, sledují nás.*“

Patron se rozplynul. Ron vydal zvuk něco mezi zakňouráním a zasténáním a dosedl na pohovku. Hermiona se k němu připojila a chytla ho za ruku.

„Všichni jsou v pořádku, všichni jsou v pořádku!“ šeptala a Ron se trochu usmál a objal ji.

„Harry,“ řekl přes Hermionino rameno, „já...“

„To je v pohodě,“ ujistil ho Harry, kterému se dělalo od bolesti hlavy špatně. „Je to tvá rodina, jasně že ses bál. Cítil bych totéž.“ Pomyslel na Ginny. „*Cítím totéž.*“

Bolest v jizvě dosahovala vrcholu. Jizva páčila stejně jako na zahradě v Doupěti, Harry sotva slyšel Hermioninu prosbu: „Nechci být sama, co kdybychom použili spací pytle, které jsem přinesla, a spali dnes tady?“

Zaslechl ještě Ronův souhlas, ale nedokázal už bolest déle snášet. Musel se jí poddat.

„Koupelna,“ zachropěl a vyrazil z pokoje tak rychle, jak to jen chůze dovolovala. Sotva to stihl. Zajistil třesoucíma se rukama dveře zástrčkou, chytil se za hlavu, ve které mu bušilo tisíc palic, a padl na zem. Následoval výbuch agónie, ve kterém cítil, jak cizí hněv ovládá jeho duši. Viděl dlouhou místnost osvětlenou pouze ohněm, blondatý Smrtijed křičel a svíjel se na zemi. Nad ním stála drobnější postava, hůlku napřaženou a pak promluvil Harry vysokým, chladným a nelítostným hlasem:

„Ještě Rowle nebo to máme skoncovat a předhodit tě Naginimu? Lord Voldemort si není jistý, že tentokrát odpustí... Zavolali jste mě zpátky jen proto, abych se dozvěděl, že Harry Potter opět utekl? Draco, dej Rowlemu ochutnat další porci z naší nespokojenosti... Udělej to, nebo poznáš mou zlobu ty sám!“

Do ohně spadlo poleno. Plameny se vzepjaly a jejich světlo se rozeběhlo po vystrašené ostré bledé tváři – s pocitem, jako by se vynořil z hluboké vody se Harry nadechl a otevřel oči.

Ležel natažený na chladné černé mramorové podlaze, nos jen kousek od ocasu jednoho ze stříbrných hadů, kteří nesli velkou vanu. Posadil se. Vypadalo to, že se mu Malfoyova zachmuřená kamenná tvář vypálila do očního pozadí. Harry se cítil zhnusen tím, co viděl, z úkolu, který teď Voldemort Dracovi uložil.

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře a Harry nadskočil, když se rozezněl Hermionin hlas.

„Harry, přinesla jsem ti tvůj zubní kartáček, chceš ho?“

„Jo, prima, díky,“ odpověděl, a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejlhostejněji, když vstával, aby ji pustil dovnitř.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh